

THE DEVELOPMENT OF THE LEARNING MODEL OF VOCATIONAL STUDENTS (HIGH VOCATIONAL CERTIFICATE) STUDYING IN INTERNATIONAL TRADE OF BURAPA UNIVERSITY

Chanissara Kaewsawan^{1*}, Sarunya Lerputtarak¹, Suchonnee Methiyothin¹

¹Graduate School of Commerce, Burapha University, Chon Buri 20131, Thailand

ABSTRACT

The research had objectives to present the guidelines for the development of the new model of learning of International Trade Program of the Vocational Education Demonstration School (High Vocational Certificate) of Burapha. The development would comply with the need of the entrepreneurs. The data were collected from the in-depth interview conducted to 9 executives of vocational schools which had taught business administration in the Eastern region. The in-depth interview was also conducted to 16 students of International Trade Program of Vocational Education Demonstration School (High Vocational Certificate) of the Graduate School of Commerce, Burapha University. There was also the collection of questionnaires (Survey) from 446 entrepreneurs / supervisors of the Export - Import Companies that hired employees with High Vocational Certificate of International Trade from Burapha University. There was an analysis of the evaluation of students' career experiences from the job training, and there was a focus group to criticize the new learning model of International Trade Program in Vocational Education Demonstration School (High Vocational Certificate) among the executives who improved the program. Then, the improved program would be applied to the curriculum.

The findings showed that the management of International Trade Program of the Graduate School of Commerce, Burapha University influenced the employers' tendency to employ vocational students of International Trade Program. It was also found that the job training, knowledge and skill development, academic / professional support and advice influenced employers' tendency to hire students of International Trade in vocational program. The results of the study were in line with the results of the interviews with the students and the executives of the vocational schools in the Eastern region. Consequently, for developing the new model for learning of International Trade Program of the Vocational Education Demonstration School (High Vocational Certificate) of Burapha University, the executives should focus on training and learning to develop the skills of the students who wanted to have career path in their work. The executives should focus on the ability to diagnose problems based on principles and reasons, and the ability to apply the theoretical and practical knowledge to manage new issues in academic and professional settings. The executives should focus on the students' responsibility to work on their own, communication skills, and the skill to use information technology effectively. Teachers must have clear guidance on how to act appropriately. From the administrators' focus group, this new model of learning was suitable to the learning of the students.

Keywords: Vocational education; international trade; the need of the entrepreneurs

*Corresponding author: E-mail address: mam_gsc@hotmail.com

การพัฒนาแบบการเรียนการสอนของนิสิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพา

ชนิสรา แก้วสวรรค์¹, ศรัณยา เลิศพุทธรักษ์¹, สุชนนี เมธิโยธิน¹

¹วิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ชลบุรี 20131, ประเทศไทย

บทคัดย่อ

การวิจัยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษานำเสนอรูปแบบใหม่สำหรับการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาโดยการเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษา (ปวส.) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีการเรียนการสอนสาขาบริหารธุรกิจจำนวน 9 คน สัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 16 คน การเก็บแบบสอบถาม (Survey) ผู้ประกอบการ/ หัวหน้างาน บริษัทส่งออก-นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศที่มีการจ้างงานพนักงานระดับ ปวส. จำนวน 446 คน และการสนทนากลุ่มผู้บริหารหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

รูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาตามผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือและสัมภาษณ์เชิงลึกนิสิต พบว่า ควรมีการพัฒนาแบบใหม่เพื่อเพิ่มศักยภาพให้การเรียนการสอนสามารถตอบสนองความต้องการของผู้ประกอบการและนิสิต ดังที่ ผลการทดสอบสมมติฐานที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 พบว่า ปัจจัยด้านการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ มีอิทธิพลต่อแนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ ได้แก่ ปัจจัยด้านการฝึกประสบการณ์อาชีพ การพัฒนาความรู้และทักษะการพัฒนาวิชาการ/ วิชาชีพและการสนับสนุนและให้คำแนะนำ ดังนั้นรูปแบบใหม่สำหรับการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาควรให้ความสำคัญในเรื่องการฝึกงาน การเรียนเพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนมาต่อยอดการทำงาน เน้นความสามารถในการวินิจฉัยปัญหาตามหลักและเหตุผลความสามารถในการใช้ความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติในการจัดการปัญหาใหม่ในเชิงวิชาการและวิชาชีพ เน้นให้ผู้เรียนมีความรับผิดชอบในการดำเนินงานด้วยตนเอง มีทักษะการสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยี สารสนเทศอย่างมีประสิทธิภาพ โดยอาจารย์แนะแนวจะต้องมีข้อมูลที่ชัดเจนในการแนะแนววิธีการเรียนรู้ที่เหมาะสม

คำสำคัญ: การเรียนการสอน; โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา; การค้าระหว่างประเทศ

บทนำ

มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นมหาวิทยาลัยของรัฐแห่งหนึ่งในสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ และมีโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งเป็นหน่วยงานหนึ่งในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ได้เห็นความสำคัญของการรวมตัวทางเศรษฐกิจของประเทศในอาเซียนและ

การขยายตัวของแรงงานดังกล่าว อีกทั้งนี้ได้ศึกษาถึงเรื่องความต้องการแรงงานที่มีความพร้อมและเรียนรู้ทางสังคมและวัฒนธรรมด้วยเหตุนี้มหาวิทยาลัยบูรพาจึงได้จัดตั้งโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษามหาวิทยาลัยบูรพาขึ้นเพื่อจัดการศึกษาในด้านวิชาชีพต่าง ๆ ซึ่งมีทั้งระดับฝีมือและระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาวิชาชีพ ระดับเทคนิค

ให้สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นผู้ปฏิบัติงาน หัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการ และการประกอบอาชีพอิสระ ได้โดยเน้นการแก้ปัญหา สร้างองค์ความรู้ในอาชีพ มีบุคลิกภาพ คุณธรรมและเจตคติที่ดีที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ และแผนการศึกษาแห่งชาติ เพื่อผลิตและพัฒนากำลังคนให้มีคุณภาพตามความต้องการของภาครัฐ ภาคเอกชน และเป็นโรงเรียนต้นแบบเพื่อเป็นแหล่งสาธิต ทดลอง วิจัยงานด้านหลักสูตร วิธีการสอนและการพัฒนาการเรียน การสอน การวัดผลและประเมินผลของหลักสูตรการศึกษาอาชีวศึกษา เพื่อเป็นสถานที่ปฏิบัติงานด้านฝึกสอน ฝึกงาน และพัฒนาวิชาชีพของนักเรียนและนักศึกษา ในมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอื่น นอกจากนี้ยังเป็นประโยชน์ต่อนักเรียนที่จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้วมีทางเลือกในการศึกษาต่อทางด้านสายอาชีพอีกทางหนึ่ง นั่นคือศึกษาต่อในโรงเรียนสาธิต อาชีวศึกษามหาวิทยาลัยบูรพา ซึ่งใช้เวลาในการศึกษาตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) 3 ปี โดยสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษามีหน้าที่โดยตรงในการจัดการศึกษาวิชาชีพ เพื่อพัฒนากำลังคนระดับกึ่งฝีมือระดับฝีมือและระดับผู้ชำนาญการเฉพาะสาขาวิชาชีพ (ระดับเทคนิค) ให้สอดคล้องกับตลาดแรงงาน สภาพเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรมเทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม สามารถเป็นผู้ปฏิบัติงานหัวหน้างานหรือเป็นผู้ประกอบการ และการประกอบอาชีพอิสระได้โดยเน้นการแก้ปัญหาสร้างองค์ความรู้ในอาชีพ มีบุคลิกภาพคุณธรรมและเจตคติที่ดีหลังจากศึกษาจบแล้วสามารถศึกษาต่อในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) อีก 2 ปี หรืออาจจะศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี 2 ปีได้เช่นกัน (โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษามหาวิทยาลัย, 2556)

โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษาได้ทำการจัดการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) โดยมีการเปิดรับสมัครบุคคลผู้ที่ต้องการเข้าศึกษาไปแล้วตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๕ โดยผู้สมัครต้องสำเร็จการศึกษาในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) หรือเทียบเท่า หรือสำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา ตอนปลายโดยทางโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษาเปิดสอนใน 5 สาขาวิชาดังนี้

1) ธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ 2) คอมพิวเตอร์ธุรกิจ 3) การบัญชี 4) การจัดการการโรงแรม 5) การจัดการการท่องเที่ยว (โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัย, 2556) วิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาได้มีส่วนร่วมในการกำหนดหลักสูตรและการเรียนการสอนในโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษาสาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ ในปี พ.ศ. 2555 โดยมีปรัชญาของหลักสูตร คือ มุ่งหวังเพื่อสร้างบุคลากรที่มีความชำนาญและจริยธรรมวิชาชีพด้านธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ

ดังนั้นเพื่อตอบสนองต่อความต้องการของสถานประกอบการตามปรัชญาของหลักสูตรและการเป็นเขตการค้าเสรีของประชาคมอาเซียน ผู้วิจัยจึงตระหนักถึงความสำคัญในการวิจัยเพื่อหาแนวทางในการปรับปรุงและนำเสนอรูปแบบใหม่ของการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อเป็นต้นแบบการบริหารจัดการในการก้าวสู่การแข่งขันในอาเซียนอย่างมีคุณภาพและทัดเทียมนานาชาติต่อไป

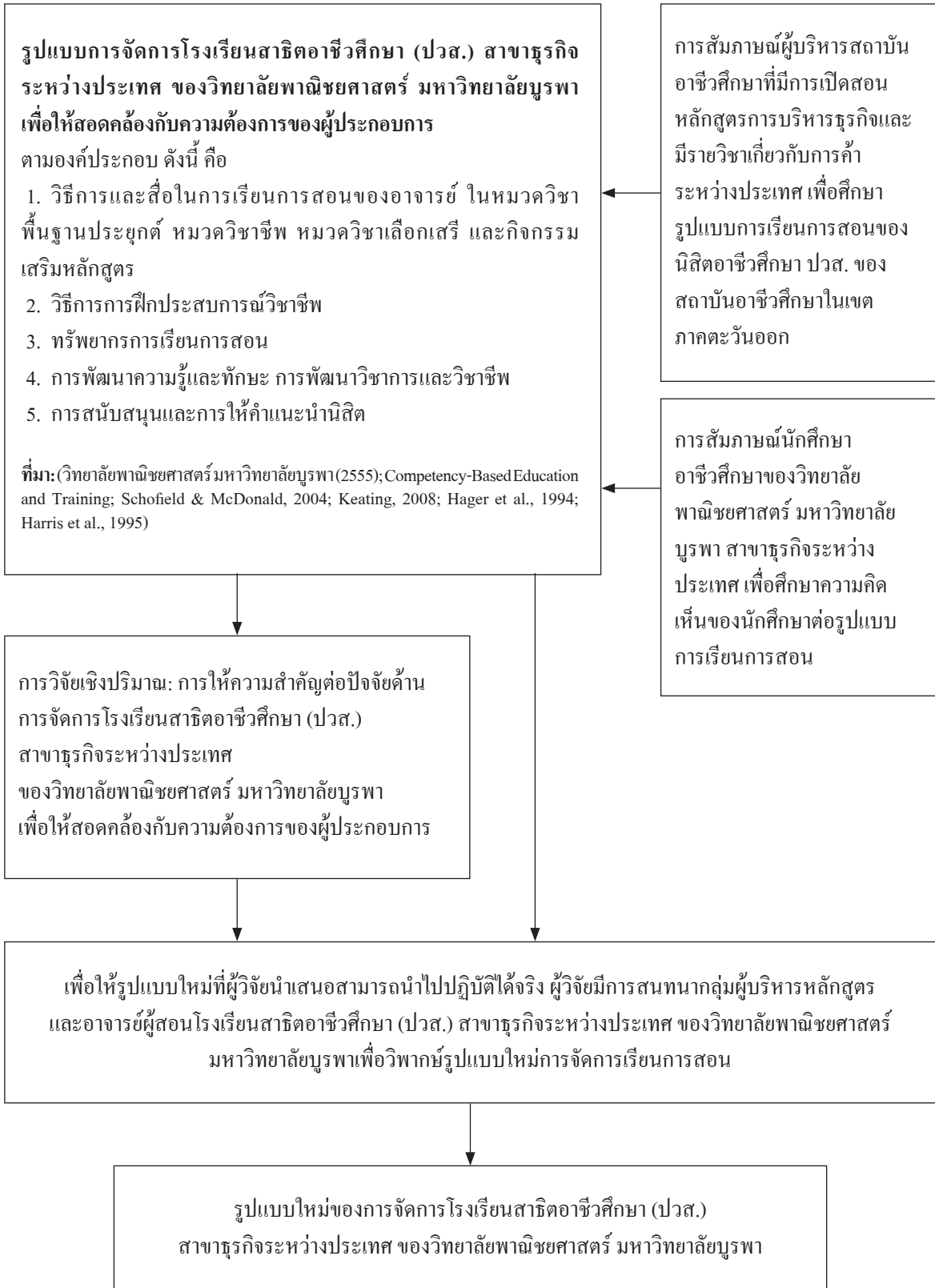
คำถามของการวิจัย

การเรียนการสอนของหลักสูตรโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา(ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา ควรมีรูปแบบอย่างไร

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนอาชีวศึกษาและความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนอาชีวศึกษาสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
2. เพื่อศึกษาการให้ความสำคัญต่อบัณฑิตด้านการจัดการโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการ
3. เพื่อเสนอรูปแบบใหม่ของการเรียนการสอนโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

กรอบแนวคิดการวิจัย

กรอบแนวคิดการวิจัยเชิงปริมาณ

การให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน
โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ
ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ของผู้ประกอบการ

1. การให้ความสำคัญต่อวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์
ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี
และกิจกรรมเสริมหลักสูตร
2. การให้ความสำคัญต่อรายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์
หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี
3. การให้ความสำคัญต่อวิธีการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ
4. การให้ความสำคัญต่อทรัพยากรการเรียนการสอน
5. การให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนาวิชาการ
และวิชาชีพ
6. การให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและการให้คำแนะนำนักศึกษา

ที่มา: (วิทยาลัยพณิชยศาสตร์มหาวิทยาลัยบูรพา(2555); Wu&Hu,2015; Wesselinketal.,
2007; Saunders & Shepardon, 1987; Brok, 2011; Maulana, Opdenakker, den Brok,
& Bosker, 2011; Maulana, Opdenakker, Stroet, & Bosker, 2013)

แนวโน้มความต้องการในการ
จ้างงานนิสิตโรงเรียนสาธิต
อาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจ
ระหว่างประเทศ
วิทยาลัยพณิชยศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา

สมมติฐานของการวิจัย

การให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านการจัดการเรียน
การสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจ
ระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
บูรพา มีอิทธิพลต่อแนวโน้มความต้องการในการจ้างงาน
นักศึกษาโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจ
ระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัย
บูรพา

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหาทำการศึกษารูปแบบการจัดการ
เรียนการสอน โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจระหว่าง
ประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อให้สอดคล้องกับ
ความต้องการของผู้ประกอบการและนิสิต เพื่อนำเสนอ
รูปแบบใหม่ในการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน
สาธิตอาชีวศึกษา สาขาสาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ
มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นการวิจัยแบบประสมวิธี (Mixed
methods) แบบการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research)
สัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษา (ปวส.)
ภาคตะวันออกเฉียงใต้ที่มีการเรียนการสอนสาขาบริหารธุรกิจ

จำนวน 9 คน สัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษา โรงเรียนสาธิต
อาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ
มหาวิทยาลัยบูรพาจำนวน 16 คนและการวิจัยเชิงปริมาณ
(Quantitative research) ด้วยการเก็บแบบสอบถาม (Survey)
ผู้ประกอบการ/ หัวหน้างาน บริษัทส่งออก-นำเข้าสินค้า
จากต่างประเทศที่มีการจ้างงานพนักงานระดับ ปวส.จำนวน
446 คน และเพื่อให้รูปแบบใหม่ที่ผู้วิจัยนำเสนอสามารถ
นำไปปฏิบัติได้จริง ผู้วิจัยมีการสนทนากลุ่มผู้บริหาร
หลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา(ปวส.)
สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพาเพื่อวิพากษ์รูปแบบใหม่การจัดการเรียน
การสอน โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจระหว่าง
ประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาระยะเวลาการเก็บข้อมูล ตั้งแต่
เดือนธันวาคม พ.ศ. 2557 – เมษายน พ.ศ. 2558

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) ในสังกัด
มหาวิทยาลัยบูรพา โดยเฉพาะวิทยาลัยพณิชยศาสตร์
ที่รับผิดชอบหลักสูตรสาขาสาขาธุรกิจการค้าระหว่าง
ประเทศ สถาบันอาชีวศึกษา (ปวส.) ในประเทศไทย

กระทรวงศึกษาธิการและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สามารถนำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิต ปวส. สาขาสาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศให้ตรงกับความต้องการของผู้ประกอบการที่ต้องการจ้างนักศึกษา

การทบทวนวรรณกรรม

ทฤษฎีการเรียนการสอนกับหลักสูตร Vocational Education and Training (VET)

Penney (2007) ระบุว่าศักยภาพในการสอนนั้นสัมพันธ์กับการถ่ายทอดองค์ความรู้ที่ถูกสร้างขึ้น รูปแบบการเรียนการสอน มีทฤษฎีและต้นแบบที่แตกต่างกันมากมาย ซึ่งมีขอบเขตและตัวแปรที่หลากหลาย โฟกัสที่มุมมองที่แตกต่างกันของกระบวนการทางปัญญา ทักษะประสาทสัมผัสรับรู้รู้สึก ขั้นตอนการเรียนการสอน และและวิธีคิดต่าง ๆ (Riding & Rayner, 1998)

Hargreaves (2010) ได้กล่าวไว้ว่าผู้สอนหลักสูตร VET จะต้องคิดว่าจะสอนอย่างไรให้บรรลุถึงคุณค่าที่สำคัญอื่น ๆ ของมนุษย์และจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ทางการศึกษา การเรียนการสอนด้านศักยภาพควรคำนึงถึงลักษณะนิสัย สังคม ความเสมอภาคของสังคม และลักษณะที่เป็นสากลนิยม รวมถึงความสามารถในการสร้างเครือข่าย การสร้างความสัมพันธ์ และนำมาซึ่งทรัพยากรมนุษย์ของชุมชนและสังคมวงกว้าง ผู้ฝึกอบรมหลักสูตร VET มีหน้าที่ในการปรับเปลี่ยนและฝึกหลักสูตรและโปรแกรมการเรียนที่ประกอบด้วยแฟ้มเอกสารฝึกอบรมที่ตรงตามความต้องการของผู้เรียน บรรดาครูที่สอนตามโรงเรียนจะต้องมีการฝึกอบรม 4 ปีก่อนที่จะเข้าบรรจุหรือเรียนครุศาสตร์ 4 ปี หรือ เรียนปริญญาตรี 3 ปี สาขาวิชาอื่น และอีก 1 ปีกับการเรียนจบอนุปริญญาสาขาครุศาสตร์

Mitchel, Chappell, Bateman and Roy (2006) สังเกตว่าผู้ฝึกอบรมหลักสูตร VET หลายคนยังคงต้องการทักษะในการเรียนการสอนเทคโนโลยีใหม่ ๆ มาใช้พลังขับเคลื่อนอุปสงค์และผลลัพธ์สุดท้ายของระบบ VET นั้นต้องการมืออาชีพคนใหม่ที่สามารถทำตามความคาดหวังต่าง ๆ ของทั้งกลุ่มลูกค้าภาคอุตสาหกรรมและการสอนที่เน้นกลุ่มผู้เรียนเป็นสำคัญ

Hargreaves (2003) ระบุว่าบรรดาผู้สอนหลักสูตร VET เป็นคนที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงสังคมแห่งการเรียนการสอน เป็นตัวแทนสำคัญของการพัฒนาและส่งเสริมการเรียนการสอนแบบปัญญานิยม ความคิดสร้างสรรค์และความเฉลียวฉลาดในการใช้ความรู้เผชิญปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่คุ้นเคย และยังสามารถรับความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นได้อีกด้วย เช่นเดียวกัน ผู้สอนหลักสูตร VET จำเป็นต้องเชื่อมโยงจุดประสงค์ต่าง ๆ และกิจกรรมต่าง ๆ ของทั้งผู้เรียนและผู้สอนเข้ากับการพัฒนาต่าง ๆ ในสังคม

ทฤษฎี Competency-Based Education and Training (CBT)

Competency-Based Education and Training เริ่มต้นในอเมริกาในปี ค.ศ. 1970 เมื่อภาครัฐมินิโอบายให้ครูผู้สอนในสถาบันอาชีวศึกษาต้องมีคุณสมบัติและรูปแบบการเรียนการสอนที่เป็นมาตรฐาน The National Center for Research in Vocational Education ที่ Ohio State University ทำการวิจัยเกี่ยวกับ Performance-based Vocational Teacher Education ในปี ค.ศ. 1969 ซึ่งในช่วง 100 ปีที่ผ่านมา โมเดลด้านการเรียนการสอนสำหรับผู้ใหญ่ได้ถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ในปี ค.ศ. 1977 สถาบัน 23 แห่งได้นำโมเดล Performance-based vocational teacher education ไปใช้ และในปี ค.ศ. 1980 เป็นจุดเริ่มต้นของการศึกษาแบบ Vocational Education and Training หรือ VET โดย Competency-Based Education and Training ได้ถูกนำไปใช้ในประเทศออสเตรเลีย อังกฤษ และนิวซีแลนด์ เน้นที่ outcome-based approach เป็นตัวขับเคลื่อนหลักและเป็นแรงจูงใจในการเรียน ดังนั้น Competency-Based Education and Training ก็คือระบบที่ประกอบด้วย การฝึกทักษะความสามารถ (Competencies) และการเน้นคุณสมบัติที่จำเป็นสำหรับผู้เรียน (Qualifications) (Keating, 2008)

Competency-Based Education and Training หมายถึง การฝึกงานที่ซึ่งเน้นในเรื่องประสิทธิภาพและมาตรฐานของผู้เรียน (Performance and standard based) โดยต้องดำเนินการภายใต้สถานการณ์จริง วัดผลจากความสามารถของผู้เรียนว่าสามารถทำอะไรได้บ้างมากกว่าสนใจที่รายวิชาที่ผู้เรียนได้ทำการศึกษา (Misko, 1999) ผู้วิจัยระบุว่าให้พิจารณาจากผลลัพธ์ของการเรียนเทียบกับมาตรฐาน

ของอุตสาหกรรม และพิจารณาว่าผู้เรียนคนไหนมีความสามารถมากกว่าอีกคน โดยพิจารณาจากคุณค่าในตัวของคน ๆ นั้น (Values) เทียบกับผู้เรียนอื่น ๆ ดังนั้นผู้เรียนต้องรู้จักการเตรียมความพร้อมในการเรียนเพื่อที่จะได้เรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ Competency-Based Education and Training เป็นหลักสูตรที่มีวัตถุประสงค์เพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีทักษะตามที่สถานประกอบการต้องการ

ขั้นตอนในการวางแผนและพัฒนาการเรียนการสอนแบบ Competency-Based Education and Training ประกอบด้วยขั้นตอนแรกคือการทำความเข้าใจในมาตรฐานทักษะที่ต้องการเปรียบเทียบกับมาตรฐานการศึกษาของชาติที่กำหนดไว้ว่าสอดคล้องกันหรือไม่ ซึ่งขั้นตอนนี้ต้องใช้ผู้เชี่ยวชาญช่วยในการพิจารณาและให้ข้อเสนอแนะ จากนั้นจึงเตรียมสภาพแวดล้อม วัสดุอุปกรณ์ที่ต้องใช้ในการเรียนการสอน ข้อมูลที่จำเป็นต้องใช้ เมื่อทุกอย่างพร้อมแล้วสามารถดำเนินการเรียนการสอน

สิ่งที่สำคัญในระบบ VET ได้รับการออกแบบมาให้ช่วยต่อการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างการฝึกปฏิบัติและคุณภาพของทักษะคือ ชีตความสามารถโดยพื้นฐานของการฝึกปฏิบัติ (Competency-Based Education and Training) เป้าหมายของ Competency-Based Education and Training คือสามารถทำให้แน่ใจได้ว่าทักษะต่าง ๆ ได้ส่งเข้าไปยังระบบปฏิบัติบวกกับทักษะที่จำเป็นในระบบอุตสาหกรรมในรูปแบบของระยะสั้นและระยะยาว (Keating, 2008) จุดประสงค์หลักในการดำเนินการของระบบ VET คือเพื่อลดอัตราการว่างงาน เพิ่มการผลิต และเพิ่มความสามารถในการแข่งขันระหว่างต่างประเทศ (Arguelles & Gonczi, 2000; Callan & Ashworth, 2004)

การให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านการจัดการเรียนการสอน

องค์ประกอบด้านการเรียนการสอนที่สถาบันควรให้ความสำคัญ ประกอบด้วย

1. การให้ความสำคัญต่อวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี และกิจกรรมเสริมหลักสูตร (หลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์

มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ, 2555; Wu & Hu, 2015)

2. การให้ความสำคัญต่อรายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี (หลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ, 2555; Wu & Hu, 2015)

3. การให้ความสำคัญต่อวิธีการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (Wesselink et al., 2007)

4. การให้ความสำคัญต่อทรัพยากรการเรียนการสอน (Wu & Hu, 2015)

5. การให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ (Wu & Hu, 2015; Saunders & Shepardon, 1987)

6. การให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและการให้คำแนะนำนักศึกษา (Brok, 2011; Wesselink et al, 2007; Maulana, Opdenakker, den Brok, & Bosker, 2011; Maulana, Opdenakker, Stroet, & Bosker, 2013)

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษานี้ครั้งนี้ใช้การวิจัยแบบประสมวิธี (Mixed methodology) แบบทำการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณไปพร้อมกันเพื่อนำข้อมูลมาสนับสนุนกันสร้างความน่าเชื่อถือให้กับผลการวิจัย (ศรีธนา เลิศพุทธรักษ์, 2554) ประกอบด้วย

1. การสัมภาษณ์เชิงลึกผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษา (ปวส.) ที่มีการเรียนการสอนสาขาบริหารธุรกิจ ซึ่งการสัมภาษณ์จะสัมภาษณ์จนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว การวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสัมภาษณ์ จำนวน 9 คน เพื่อให้ได้ข้อมูลเกี่ยวกับรูปแบบการเรียนการสอน โดยการสุ่มตัวอย่างแบบมีวิจารณญาณ (Judgmental sampling) เพื่อคัดเลือกผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษา (ปวส.) ที่มีการเรียนการสอนสาขาบริหารธุรกิจและให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล

2. สัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษา โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพา การสัมภาษณ์จะสัมภาษณ์จนกว่าข้อมูลจะอิ่มตัว ซึ่งการวิจัยครั้งนี้ได้ทำการสัมภาษณ์จำนวน 16 คน

โดยการสุ่มตัวอย่างแบบมีวิจารณ์ญาณ (Judgmental sampling) เพื่อคัดเลือกนักศึกษาที่เรียนในโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาและให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูล

การเก็บข้อมูลวิจัยเชิงคุณภาพมีการตรวจสอบความน่าเชื่อถือข้อมูล คือผู้วิจัยนำแบบสัมภาษณ์ที่ร่างได้มาทำการทดสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content validity) จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน นอกจากนี้ผู้สัมภาษณ์มีการสร้างความสัมพันธ์อันดีกับผู้ถูกสัมภาษณ์เพื่อให้เกิดความไว้วางใจในตัวผู้วิจัย อันจะมีผลต่อความถูกต้องและความเป็นจริงของข้อมูล ผู้วิจัยมีการยืนยันความถูกต้องของข้อมูล (Member checking) โดยนำข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ ด้วยการจดบันทึกอย่างละเอียดนำกลับไปให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ยืนยันความถูกต้องของข้อมูลว่ามีความถูกต้องและเป็นจริง ตรงกับความรู้สึกรู้สึกของผู้ถูกสัมภาษณ์หรือไม่

3. การเก็บแบบสอบถาม (Survey) ผู้ประกอบการ/หัวหน้างาน บริษัทส่งออก-นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศที่มีการจ้างงานพนักงานระดับ ปวส. ขนาดของกลุ่มตัวอย่างสำหรับการวิจัยในครั้งนี้ มีจำนวนเท่ากับ 450 คน วิธีการสุ่มตัวอย่างโดยการเลือกกลุ่มตัวอย่างโดยใช้ความสะดวก (Convenience sampling) สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐานคือ การวิเคราะห์ความถดถอยเชิงพหุแบบขั้นตอน (Stepwise multiple regression analysis) แต่เมื่อทำการคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์พบว่า มีแบบสอบถามที่สามารถนำมาประมวลผลได้ 446 ชุด

ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามคือวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี และกิจกรรมเสริมหลักสูตร ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.859 เนื้อหาในรายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.841 วิธีการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.743 ทรัพยากรการเรียนการสอน ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.861 การพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.894 การสนับสนุนและการให้คำแนะนำนักศึกษา ค่าความเชื่อมั่น เท่ากับ 0.822

4. เพื่อให้การนำเสนอรูปแบบใหม่ของการเรียนการสอนสามารถนำไปใช้ปฏิบัติได้จริง ผู้วิจัยจัดการสนทนากลุ่ม ผู้บริหารหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอนจำนวน 6 คน เพื่อวิพากษ์รูปแบบใหม่ของการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาตามที่ผู้วิจัยนำเสนอ

สรุปและอภิปรายผลการวิจัย

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัย ข้อที่ 1 เพื่อศึกษาความคิดเห็นต่อรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนอาชีวศึกษาและความคิดเห็นของนักศึกษาต่อรูปแบบการเรียนการสอนของโรงเรียนอาชีวศึกษาสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผลการวิจัยโดยใช้วิจัยเชิงคุณภาพ ด้วยการสัมภาษณ์เชิงลึกพบว่า ผู้บริหารสถาบันอาชีวศึกษาเสนอแนะว่าการจัดการอาชีวศึกษาและการปรับปรุงด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรพบว่า ควรเสริมด้านประสบการณ์ที่นักศึกษาจะนำไปใช้ในอนาคตได้ ควรพาไปดูสถานประกอบการโรงงานจริง หรือเน้นกิจกรรมจิตอาสา สร้างเครือข่ายกับเพื่อน และคนในท้องถิ่นเพื่อฝึกความอดทน ความเสียสละซึ่งเป็นคุณสมบัติคนทำงานที่มีการแข่งขันสูงในอนาคตควรมีการวางแผนครุภัณฑ์งานที่ใกล้ชิดกับผู้เรียนและสถานฝึกงาน มีวิธีการประเมินที่เป็นรูปธรรมและกระตุ้นให้ผู้เรียนกล้าแสดงออกกล้าแสดงความคิดเห็นในสถานฝึกงานเพื่อเป็นการทดสอบประสบการณ์

การเก็บข้อมูลจากนิสิต พบว่า การจัดการเรียนการสอนมีความเหมาะสมแต่อย่างไรก็ตามนิสิตมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมว่า วิธีการเรียนการสอนอาจารย์ไม่ควรสอนเร็วและพูดเร็วเกินไปทำให้ นิสิตตามอาจารย์ไม่ทัน กระตุ้นให้นิสิตมีความกล้าถามเวลาไม่เข้าใจ ปรับปรุงเอกสารประกอบการเรียนการสอนบางวิชาให้มีรายละเอียดอ่านเข้าใจได้ง่าย ในบางรายวิชาอาจารย์ผู้สอนตรงเครียดเกินไป ทำให้นิสิตไม่กล้าซักถามเวลาสงสัยส่งผลต่อความเข้าใจในบทเรียนโดยตรง ดังนั้นอาจารย์ต้องอธิบายวิธี ในการให้คะแนน และแสดงความเป็นมิตรกับนิสิต อาจารย์ควรมีงานให้ทำมีกรบ้านมีคะแนนเข้าห้องเรียนเป็นคะแนนเสริมเพื่อช่วยให้นิสิต

มีกำลังใจในการเรียนอาจารย์ผู้สอนควรจัดเวลาให้พักเบรกอย่างเหมาะสมระหว่างเรียน การสอนเพื่อให้นักศึกษารู้สึกผ่อนคลายและลดความกดดันจากการเรียน

อาจารย์ควรปรับปรุงวิธีการสอนอย่างชัดเจนไม่ควรอ่านตามเอกสารการเรียนการสอนเพียงอย่างเดียว เพราะนิสิตจะไม่ค่อยฟังและไม่ค่อยให้ความสนใจ ซึ่งจะส่งผลโดยตรงต่อคุณภาพการเรียนการสอนโดยรวม อาจารย์ใช้วิธีเขียนด้วยลายมือขึ้นโปรเจกเตอร์ ซึ่งอาจมีนิสิตบางคนจดตามไม่ทัน อาจารย์ผู้สอนควรมีอารมณ์ขันทำให้บรรยากาศการเรียนการสอนไม่ตึงเครียด มากจนเกินไป นอกจากนี้ควรยกตัวกรณีศึกษาที่เป็นประโยชน์ ให้นักนิสิตได้เห็นภาพและเข้าใจเรื่องนั้นมากขึ้น

อาจารย์ที่มาสอนควรที่จะใช้ไมโครโฟนในการสอนเพื่อความชัดเจนกับนิสิตทุกคน อาจารย์ควรจัดเอกสารการเรียนการสอนให้พร้อมและแจกนิสิตก่อนเริ่มเรียน อาจารย์ต้องพานิสิตไปดูงานให้นักนิสิตได้เข้าใจและเห็นภาพงานช่วยทำให้บรรยากาศในการเรียนการสอนผ่อนคลายและน่าสนใจยิ่งขึ้น

ในบางวิชาอาจารย์แบ่งกลุ่มให้ทำงานค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาเสนอแต่อาจารย์ไม่ได้ให้คำแนะนำหรือชี้แนะแนวทางให้นักนิสิต จึงอาจทำให้ข้อมูลที่นิสิตค้นคว้าหาอาจไม่ถูกต้องหรือเป็นไปตามวัตถุประสงค์ที่อาจารย์ต้องการ ซึ่งอาจจะเป็นอุปสรรคต่อการเรียนการสอน อาจารย์จึงควรให้คำแนะนำแก่นักศึกษาอย่างใกล้ชิด เปิดโอกาสให้ซักถามเวลาที่ไม่เข้าใจ อาจารย์ผู้สอนแนะนำจุดที่สำคัญในบทเรียนที่ควรจะเน้นเป็นพิเศษเพื่อนิสิตได้กลับไปทบทวนได้อย่างตรงจุดและมีขอบเขตที่ไม่กว้างจนเกินไป

นอกจากนี้ นิสิตให้ข้อเสนอแนะว่า อยากให้มีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในด้านอื่น ๆ ให้นักนิสิตได้เลือกเรียนตามความชอบ ความถนัดของแต่ละคน และนิสิตควรแสดงออกทางความคิดและให้ความเห็นร่วมกันได้ว่า นิสิตอยากให้กิจกรรมเสริมหลักสูตรในเรื่องใด มีความสนใจอะไร และอยากจะเรียนรู้เพิ่มเติม ซึ่งผู้บริหารวิทยาลัยอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือได้ระบุเสริมว่า ควรมีวิชาที่เสริมทักษะด้านบัญชี เทคโนโลยี อินเทอร์เน็ต ที่ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริงในขณะที่ทำงาน การปรับปรุงด้าน

กิจกรรมเสริมหลักสูตรอาทิ เน้นทางด้านจิตอาสา โดยเน้นให้ความเป็นผู้นำ เป็นกิจกรรมรุ่นพี่รุ่นน้อง ชมรมโรงเรียน ชมรมความสนใจของเด็ก, มีการส่งเข้าประกวด การแข่งขัน เช่น ชมรมวิชาชีพ มารยาทไทย, ขับร้องสุนทรพจน์ ภาษาอังกฤษ

สำหรับเรื่องการฝึกงานควรมีการปรับปรุงเรื่องการหาสถานที่ฝึกงานและเพิ่มเติมในส่วนให้ความรู้และการอบรมนิสิตก่อนจะไปเริ่มงานจริงในสถานประกอบการ เช่น การอบรมและการให้ความรู้เกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำงาน การใช้ชีวิตการทำงานหรือการปรับตัวเข้าสู่สังคมการทำงาน

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อศึกษาการให้ความสำคัญต่อปัจจัยด้านการจัดการโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ประกอบการ

ผลการศึกษการวิจัยเชิงปริมาณทำการเก็บข้อมูลด้วยแบบสอบถามจากผู้ประกอบการ/ หัวหน้างาน บริษัทส่งออก-นำเข้าสินค้าจากต่างประเทศที่มีการจ้างงานพนักงานระดับ ปวส.จำนวน 450 ชุด ได้รับตอบกลับมา 450 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ของแบบสอบถามทั้งหมด หลังจากนั้นนำมาคัดเลือกแบบสอบถามที่สมบูรณ์พบว่า มีแบบสอบถามที่สมบูรณ์จำนวน 446 ชุด คิดเป็น ร้อยละ 99.11 พบว่า

ผู้ตอบแบบสอบถาม ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง คิดเป็นร้อยละ 52.0 มีอายุช่วง 21-น้อยกว่า 30 ปีมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 58.8 การศึกษาระดับปริญญาตรี คิดเป็นร้อยละ 57.40 ตำแหน่งหัวหน้างานมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 69.5 ผู้ที่ตอบแบบสอบถาม มีทุนจดทะเบียนขององค์กรน้อยกว่า 50 ล้านบาท คิดเป็นร้อยละ 46.2 ตามลำดับความสำคัญของรูปแบบการเรียนการสอน

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยด้านการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มีอิทธิพลต่อแนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ

ตารางที่ 1 ผลการทดสอบสมมติฐาน โดยใช้การวิเคราะห์ความถดถอยแบบพหุขั้นตอน (Multiple regression analysis) ในการวิเคราะห์ประสิทธิผลปัจจัยด้านการจัดการ อาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจการค้าระหว่าง ประเทศ มีอิทธิพลต่อแนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ

แนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ	Unstandardized Coefficients		Standardized Coefficients	t	Sig.	Collinearity Statistics	
	B	SE	Beta			Tolerance	VIF
ค่าคงที่							
(X1)	0.014	.074	.009	.183	.855	.427	2.343
(X2)	-0.073	.085	-.043	-.862	.389	.385	2.598
(X3)	0.187	.070	.125	2.666**	.008	.433	2.310
(X4)	0.090	.068	.060	1.321	.187	.465	2.151
(X5)	0.245	.080	.144	-3.06**	.002	.432	2.317
(X6)	0.980	.044	.769	22.31**	.000	.805	1.243
R	0.762						
R Square	0.580						
Adjusted R Square	0.575						
Durbin Watson	1.699						
F ratio	80.778**		(0.00)				

*p-value < 0.01

1. การให้ความสำคัญต่อวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี และกิจกรรมเสริมหลักสูตร (X1)

2. การให้ความสำคัญต่อรายวิชาในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี (X2)

3. การให้ความสำคัญต่อวิธีการการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ (X3)

4. การให้ความสำคัญต่อทรัพยากรการเรียนการสอน (X4)

5. การให้ความสำคัญต่อการพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ (X5)

6. การให้ความสำคัญต่อการสนับสนุนและการให้คำแนะนำนักศึกษา (X6)

7. แนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิต

อาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ (y)

การทดสอบเงื่อนไขของ Multiple regression analysis พบว่า ตัวแปรต้น ไม่เกิดปัญหา Multicollinearity เนื่องจากค่า Tolerance ทุกตัวแปร มีค่ามากกว่า 0.1 และค่า VIF ทุกตัวแปรมีค่าน้อยกว่า 10 แสดงว่า ตัวแปรอิสระ ไม่มีความสัมพันธ์กัน

การทดสอบค่าสถิติทดสอบ F ปรากฏว่าค่า Sig.=0.000 ซึ่งน้อยกว่าระดับนัยสำคัญ 0.01 แสดงว่ามีตัวแปรต้น คือ ปัจจัยด้านการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศอย่างน้อย 1 ตัว ที่สามารถทำนายผลการเปลี่ยนแปลงของตัวแปรตามคือ แนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ

ผลการทดสอบสมมติฐานสามารถเขียนสมการ

Multiple linear regression โดยมีค่า R Square เท่ากับ 0.580 หรือ ร้อยละ 58.00 ดังนี้

$$\text{Unstandardized } \hat{y} = 0.014(X1) - 0.073(X2) + 0.187(X3) + 0.090(X4) + 0.245(X5) + 0.980(X6)$$

ดังนั้นปัจจัยด้านการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ มีอิทธิพลต่อแนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ พบว่า การฝึกประสบการณ์อาชีพ การพัฒนาความรู้ และทักษะ การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ การสนับสนุนและให้คำแนะนำ มีอิทธิพลต่อผู้ว่าจ้าง มีแนวโน้มความต้องการในการจ้างนิสิตอาชีวศึกษา สาขาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ ร้อยละ 58.00 สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์ผู้บริหารโรงเรียนอาชีวศึกษาภาคตะวันออก และผลการสัมภาษณ์ของนิสิต ที่ต้องเน้นการฝึกประสบการณ์อาชีพ ทำให้นิสิตได้ความรู้จริงและมีประสบการณ์ตรงในการทำงานต่อไปในอนาคต ทำให้ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับ McGuire and Garavan (2001) ความสามารถได้รับการระบุว่าเป็นพื้นฐานของลักษณะพิเศษที่สามารถใช้ได้ในแต่ละบุคคลเพื่อที่จะได้บรรลุการปฏิบัติงานได้เป็นอย่างดี ตามที่ Mitchel et al. (2006) เสนอแนะว่า ผู้สอนควรที่จะหลีกเลี่ยงการสอนแบบดั้งเดิมจากการเขียนบนกระดานดำแล้วพูดมาเป็นผู้สอนที่สามารถสื่อสารให้เข้าใจง่ายขึ้นโดยการเป็นผู้ให้คำแนะนำ นอกจากนี้แนวทางการพัฒนาการศึกษาเพื่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนว่าการพัฒนาทางด้านภาษา ซึ่งภาษาอังกฤษถูกกำหนดให้เป็นภาษาสากลที่ใช้ติดต่อสื่อสารระหว่างประชากรในภูมิภาค ฉะนั้นประเทศที่มีความประชากรที่มีความเชี่ยวชาญการใช้ภาษาอังกฤษย่อมจะช่วยเพิ่มศักยภาพในด้านการแข่งขันของประเทศ ควรต้องเร่งปรับปรุงหลักสูตร การเรียน การสอนให้ประชากรของไทยมีทักษะทางด้านภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้น และอาจจำเป็นต้องพิจารณาเพิ่มเติมหลักสูตรทางด้านภาษาของประเทศเพื่อนบ้าน กับการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาไทยด้วย (ประชาคมอาเซียน, 2556) และเป็นไปตาม นโยบายของคณะกรรมการการอาชีวศึกษา พ.ศ. 2556 ที่ระบุถึงการเตรียมผู้เรียนสู่การเป็นประชาคม ASEAN โดยการเพิ่ม

จำนวนสถานศึกษา English Program (EP) Mini English Program (MEP) ทุกจังหวัดใช้หลักสูตร/สื่อต่างประเทศ สนับสนุนการฝึกงานต่างประเทศ/ บริษัทต่างประเทศและในประเทศ ยกเว้นทักษะด้านภาษาอังกฤษในงานอาชีพ

จากวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 3 การพัฒนารูปแบบใหม่ของการเรียนการสอนโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ ของวิทยาลัยพาณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ผู้วิจัยขอนำเสนอรูปแบบใหม่ของการเรียนการสอนโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา(ปวส.)สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพาที่ได้จากการวิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพร่วมกับการสนทนากลุ่มผู้บริหารหลักสูตรและอาจารย์ผู้สอน ซึ่งสอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาการศึกษาเพื่อการเป็นประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนว่าการพัฒนาการศึกษาสาขาวิชาชีพ เนื่องจากประเทศไทยและกลุ่มประเทศในอาเซียนมีการพัฒนาอุตสาหกรรมที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น จึงต้องใช้นุคลากรที่มีความรู้และทักษะมากขึ้น (ประชาคมอาเซียน, 2556) ดังนี้

1. ด้านวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของอาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ หมวดวิชาเลือกเสรี สอดคล้องกับการให้ความสำคัญของผู้ประกอบการต่อรายวิชาที่เรียนที่ส่งผลต่อแนวโน้มการจ้างงานในอนาคต รายวิชาที่ควรเน้นให้นิสิตเรียนรู้ประกอบด้วย วิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อมในการประกอบอาชีพ วิชาที่ 2 ที่ผู้ว่าจ้างให้ความสำคัญคือ วิชาที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ และวิชาที่เกี่ยวกับการจัดการองค์กร วิชาที่ 3 คือ วิชาการเจรจาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ และวิชาเกี่ยวกับระบบสารสนเทศเพื่อการจัดการ

สำหรับกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ทางโรงเรียนจัดให้นิสิตถือว่าดี ซึ่งกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เรียนอยู่คือ ภาษาอาเซียน ซึ่งเป็นประโยชน์อย่างมากต่อการเข้าสู่ประชาคมอาเซียน (AEC) และมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในด้านอื่น ๆ ทำให้นิสิตได้เลือกเรียนตามความชอบความถนัดของแต่ละคน ทำให้นิสิตมีโอกาสแสดงออกทางความคิดว่า นิสิตต้องการให้มีกิจกรรมหลักสูตรในเรื่องใด มีความ

สนใจอะไร และอยากจะทำอะไรเพิ่มเติม เช่น กิจกรรมที่เสริมในเรื่องการออกกำลังกาย

นอกจากนี้โรงเรียนควร จัดกิจกรรมระดับชาติ และมีนิสิตต่างชาติเข้ามาเรียน สำหรับการพัฒนายุทธศาสตร์การเรียน ควรให้นิสิตมีการเรียนการสอนด้วยตัวเองเน้นการปฏิบัติจริงในสถานประกอบการ และสร้างทักษะวิชาชีพที่จะนำไปใช้ตอนสำเร็จการศึกษา วิธีการเรียนการสอนอาจารย์ไม่ควรสอนเร็วและพูดเร็วเกินไปทำให้นิสิตตามอาจารย์ไม่ทัน อาจารย์ต้องกระตุ้นให้นิสิตมีความกล้าถามเวลาไม่เข้าใจ ปรับปรุงเอกสารประกอบการเรียนการสอนวิชาให้มีรายละเอียดอ่านเข้าใจได้ง่าย อาจารย์ต้องอธิบายวิธีการในการให้คะแนนควรมุ่งงานให้ทำมีการบ้านมีคะแนนเข้าห้องเรียนเป็นคะแนนเสริมเพื่อช่วยให้นิสิตมีกำลังใจในการเรียน อาจารย์ผู้สอน ควรจัดเวลาให้พักเบรกอย่างเหมาะสมระหว่างเรียน การสอนเพื่อให้นิสิตรู้สึกผ่อนคลาย และลดความกดดันจากการเรียน นอกจากนี้ควรยกตัวอย่างกรณีศึกษาที่เป็นประโยชน์ ให้นิสิตได้เห็นภาพและเข้าใจเรื่องนั้นมากขึ้น อาจารย์ต้องพานิสิตไปดูงานให้นิสิตได้เข้าใจและเห็นภาพงาน แบ่งกลุ่มให้ทำงานค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อนำมาเสนอ

2. ด้านการฝึกประสบการณ์อาชีพ ควรเน้นให้นิสิตควรฝึกงานในองค์กรที่สามารถสร้างประสบการณ์ ให้นิสิตนำไปใช้ในการทำงานในอนาคตได้ ผู้ว่าจ้างให้ความสำคัญของวิธีการฝึกประสบการณ์อาชีพ อันดับแรกผู้ว่าจ้างให้ความสำคัญต่อการมีวินัย ตรงต่อเวลา อันดับที่ 2 คือการเข้าใจวัฒนธรรมองค์กร, ทักษะด้านธุรกิจการค้าระหว่างประเทศจากการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ, การนำความรู้ ความเข้าใจในทฤษฎีและหลักการด้านการค้าธุรกิจระหว่างประเทศไปใช้ในสถานประกอบการจริง อันดับที่ 3 คือความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมในการทำงานนักศึกษาจะต้องเข้าใจตัวเองต้องเข้าใจในบริษัทของตัวเองที่จะเข้าไปฝึกประสบการณ์ในสถานประกอบการ จะต้องมีความรู้ทุกสถานประกอบการ และมีการประชุมเพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหา มีการอบรมและการให้ความรู้เกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการใช้งาน การใช้ชีวิตการทำงานหรือการปรับตัวเข้าสู่สังคม

3. ด้าน การพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนาวิชาการและวิชาชีพ ผู้ว่าจ้างให้ความสำคัญในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะด้านภาษาต่างประเทศ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรมความสามารถในการวินิจฉัยปัญหาตามหลักและเหตุผล สถาบันจึงควรจัดกิจกรรมเสริมทักษะด้านคุณธรรมจริยธรรมฝึกคิดแก้ปัญหาต่างๆ หรือ ประชุมอาจารย์ผู้สอนให้เสริมทักษะในการแก้ไขปัญหา การเน้นการเรียนการสอนเรื่องความตระหนักในระเบียบข้อบังคับระดับชาติและนานาชาติที่มีผลกระทบต่อการจัดการธุรกิจระหว่างประเทศ การพัฒนาด้านทักษะปัญญา คือ ความสามารถในการใช้ความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติในการจัดการปัญหาใหม่ในเชิงวิชาการและวิชาชีพ อาจารย์ผู้สอนควรให้เสริมกรณีศึกษาด้านการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ การพัฒนาด้านทักษะด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ คือ ความรับผิดชอบในการดำเนินงานด้วยตนเอง สถาบันควรมีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ มีชมรมให้นิสิตทำกิจกรรมฝึกการมีส่วนร่วม และการพัฒนาด้านทักษะในการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสาร และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ สถาบันควรเพิ่มอุปกรณ์คอมพิวเตอร์เพื่อรองรับการใช้งานของนิสิต

4. ด้านทรัพยากรการเรียนการสอน ผู้ว่าจ้างให้ความสำคัญในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนมาต่อยอดการทำงานคือ อันดับแรกคือ ห้องสมุดที่เป็นแหล่งความรู้สำคัญอันดับที่ 2 ห้องปฏิบัติการธุรกิจจำลอง และฐานข้อมูลเพื่อการค้นคว้า อันดับที่ 3 อุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน ดังนั้นโรงเรียนต้องมีงบประมาณในการจัดหาและพัฒนาทรัพยากรการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

5. ด้านการสนับสนุนและให้คำแนะนำ ต้องสร้างมาตรฐานการสื่อสารโดยต้องมีการประชุมร่วมกันระหว่างคณาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่บุคลากร เพื่อการสื่อสารข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชาชีพเป็นไปอย่างชัดเจน การมีอาจารย์แนะแนวแนะนำวิธีการดำเนินชีวิต นอกจากนี้ควรให้โรงเรียนสนับสนุนเรื่องทุนการศึกษา แก่นักเรียนที่เรียนดี และให้ทางโรงเรียนแนะนำเรื่องการเรียนต่อปริญญาตรี

ข้อเสนอแนะในการวิจัย

ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายต่อผู้บริหารหลักสูตร
โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) สาขาธุรกิจระหว่าง
ประเทศ มหาวิทยาลัยบูรพา

1. ด้านวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของ
อาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ
หมวดวิชาเลือกเสรี นโยบายควรปรับปรุงให้รายวิชา
ที่ผู้ประกอบการให้ความสำคัญให้มีการเรียนรู้อย่างเข้มข้น
เน้นการนำไปปฏิบัติ

2. ด้านการฝึกประสบการณ์อาชีพ นโยบาย
ควรปรับปรุงให้นักศึกษาเห็นความสำคัญของการฝึกงานว่า
ไม่เพียงแต่เป็นเงื่อนไขของการจบการศึกษาแต่ต้องเป็น
การฝึกงานที่นักศึกษาได้รับการจ้างงานในองค์กรที่ไปฝึกงาน
หรือสามารถเรียนรู้งานด้านต่าง ๆ เพื่อนำประสบการณ์
ไปใช้ในการสมัครงานหรือทำงานในอนาคต

3. ด้าน การพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนา
วิชาการและวิชาชีพ นโยบายควรปรับปรุงให้รายวิชาต่าง ๆ
สอดคล้องเนื้อหาเกี่ยวกับด้านคุณธรรมจริยธรรม ความมี
วินัย และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ

4. ด้านทรัพยากรการเรียนการสอน ปรับปรุง
สถานที่เรียนในรายวิชาพื้นฐานที่นักศึกษามีการเรียนรู้
ในหลายสาขาทำให้เกิดความคับแคบของสถานที่เรียน
และเพิ่มการจัดการแหล่งข้อมูลประกอบการเรียนการสอน
โดยเฉพาะการพัฒนาห้องสมุดและการห้องปฏิบัติการ

5. ด้านการสนับสนุนและให้คำแนะนำควรมีนโยบาย
ให้อาจารย์ที่ปรึกษาให้คำแนะนำใกล้ชิด ทำความเข้าใจพื้น
ฐานความรู้และพื้นฐานทางครอบครัวของนิสิตแต่ละคน
เพื่อให้เกิดความเข้าใจในตัวนิสิต สามารถให้คำปรึกษาที่
เหมาะสมและชัดเจน

ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

1. ด้านวิธีการและสื่อในการเรียนการสอนของ
อาจารย์ ในหมวดวิชาพื้นฐานประยุกต์ หมวดวิชาชีพ
หมวดวิชาเลือกเสรี

1.1 ควรเน้นให้นักศึกษาเรียนรู้อย่างเข้มข้นใน
รายวิชาที่เกี่ยวกับภาษาอังกฤษเพื่อเตรียมความพร้อม
ในการประกอบอาชีพ วิชาที่เกี่ยวกับจริยธรรมทางธุรกิจ
วิชาที่เกี่ยวกับการจัดการองค์กร วิชาการเจรจาธุรกิจการ

ค้าระหว่างประเทศ และวิชาเกี่ยวกับระบบสารสนเทศ
เพื่อการจัดการ

1.2 กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เน้นภาษาอาเซียน
และมีกิจกรรมเสริมหลักสูตรในด้านอื่น ๆ ให้นักศึกษา
ได้เลือกเรียนตามความชอบความถนัดของแต่ละคน

1.3 ควร จัดกิจกรรมระดับชาติ และมีนิสิต
ต่างชาติเข้ามาเรียน

1.4 ในการสอนควรยกตัวกรณีศึกษาที่เป็น
ประโยชน์ ให้นักศึกษาได้เห็นภาพและเข้าใจเรื่องนั้นมากขึ้น

1.5 อาจารย์ต้องพานิสิตไปดูงานให้นักศึกษาได้เข้าใจ
และเห็นภาพงาน แบ่งกลุ่มให้ทำงานค้นคว้าหาข้อมูล
เพื่อนำมาเสนอ

2. ด้านการฝึกประสบการณ์อาชีพ

2.1 ควรเน้นให้นักศึกษาฝึกงานโดยให้ความ
สำคัญต่อการมีวินัย ตรงต่อเวลา ทักษะด้านธุรกิจการค้า
ระหว่างประเทศจากการปฏิบัติงานจริงในสถานประกอบการ
การหลักการด้านการค้าธุรกิจระหว่างประเทศและ
ความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใน
การทำงาน

2.2 มีการอบรมและการให้ความรู้เกี่ยวกับ
โปรแกรมคอมพิวเตอร์พื้นฐานที่จำเป็นสำหรับการทำงาน
การใช้ชีวิตการทำงานหรือการปรับตัวเข้าสู่สังคม

3. ด้านการพัฒนาความรู้และทักษะ การพัฒนา
วิชาการและวิชาชีพ

3.1 ให้ความสำคัญในการเรียนเพื่อพัฒนา
ทักษะด้านภาษาต่างประเทศ พัฒนาคุณธรรมจริยธรรม
ความสามารถในการใช้ความรู้ทางทฤษฎีและปฏิบัติในการ
จัดการปัญหาใหม่ในเชิงวิชาการและวิชาชีพ

3.2 อาจารย์ผู้สอนควรให้เสริมกรณีศึกษา
ด้านการแก้ไขปัญหาที่เกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศ

3.3 การพัฒนาด้านทักษะด้านความสัมพันธ์
ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ

3.4 ควรมีกิจกรรมสร้างความสัมพันธ์ มีชมรม
ให้นักศึกษาทำกิจกรรม ฝึกการมีส่วนร่วม

3.5 การพัฒนาด้านทักษะในการวิเคราะห์
เชิงตัวเลข การสื่อสาร และ การใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
ซึ่งโรงเรียนควรเพิ่มอุปกรณ์คอมพิวเตอร์เพื่อรองรับ

การใช้งานของนิสิต

4. ด้านทรัพยากรการเรียนการสอน ควรให้ความสำคัญในการเรียนเพื่อพัฒนาทักษะผู้เรียนมาต่อยอดการทำงานคือ ห้องสมุดที่เป็นแหล่งความรู้สำคัญ ห้องปฏิบัติการธุรกิจจำลอง และฐานข้อมูลเพื่อการค้นคว้า อุปกรณ์ โสตทัศนูปกรณ์ที่ใช้ในการเรียน ดังนั้นโรงเรียนต้องมีงบประมาณในการจัดหาและพัฒนาทรัพยากรการเรียนการสอนอย่างต่อเนื่อง

5. ด้านการสนับสนุนและให้คำแนะนำ ต้องสร้างมาตรฐานการสื่อสารโดยต้องมีการประชุมร่วมกันระหว่างคณาจารย์ผู้สอน และเจ้าหน้าที่บุคลากร เพื่อการสื่อสารข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อสาขาวิชาชีพเป็นไปอย่างชัดเจน

ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรนำข้อเสนอแนะไปปรับปรุงรายวิชาที่จะทำการสอน จากนั้นทำการศึกษาความสามารถของผู้เรียน

และความพึงพอใจของผู้ประกอบการในการจ้างนิสิตเข้าไปทำงาน

2. ในการฝึกงาน ควรทำการวิจัยเชิงทดลองด้วยการพัฒนาการสอนแบบ on-the job training และการใช้ระบบมีเสียงในการสอนงานนิสิต จากนั้นทำการประเมินศักยภาพของผู้ฝึกงานและความพึงพอใจของผู้ประกอบการ

3. ทำการวิจัยพัฒนาระบบสารสนเทศ และการใช้เทคโนโลยีเพื่อพัฒนาสื่อการเรียนการสอน

4. ทำการศึกษาเปรียบเทียบเนื้อหาแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนของหลักสูตรโรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา (ปวส.) มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาการจัดการธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ เปรียบเทียบกับการเรียนการสอนในประเทศเยอรมัน และอินโดนีเซียที่มีความโดดเด่นในการเรียนการสอนระดับอาชีวศึกษาเพื่อนำผลการวิจัยมาเป็นแนวทางพัฒนาหลักสูตรต่อไป

บรรณานุกรม

- ประชาคมอาเซียน. (2556). *โครงสร้างและกลไกการดำเนินงานขององค์กรของอาเซียน*. เข้าถึงได้จาก <http://ประชาคมอาเซียน.net/structure>.
- โรงเรียนสาธิตอาชีวศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา. (2555). *หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาวิชาธุรกิจการค้าระหว่างประเทศ หลักสูตรใหม่ พ.ศ. 2555*. ชลบุรี: โรงเรียน.
- วิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. (2555). *หลักสูตรการจัดการอาชีวศึกษาของวิทยาลัยพณิชยศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สาขาธุรกิจระหว่างประเทศ*. ชลบุรี: วิทยาลัยฯ.
- ศรัณยา เลิศพุทธรักษ์. (2554). การผสมผสานวิธีการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพในการทำวิจัยด้านบริหารธุรกิจ. *วารสารวิทยาลัยพณิชยศาสตร์บูรพาปริทัศน์*, 6(1), 7-16.
- สมเกียรติ จำสำราญ, อติศักดิ์ จันทร์ประภาเลิศ, สิงห์ชัย บุญโยธิน, และ พีรวัฒน์ ชูเกียรติ. (2554). การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างกลยุทธ์การตลาดและภาพลักษณ์ของโรงเรียนอาชีวศึกษาเอกชน ประเภทวิชาพาณิชยกรรม หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวส.) ในจังหวัดชลบุรี. *วารสารวิทยาลัยพณิชยศาสตร์บูรพาปริทัศน์*, 5(2), 99-111.
- Arguelles, A., & Goncz, A. (2000). *Competency Based Education and Training: a world perspective*. Mexico: Conalep.
- Brok, P. D. (2001). *Teaching and student outcomes: A study on teachers' thoughts and actions from an interpersonal and a learning activities perspective*. The Netherlands: Utrecht University.
- Callan, V., & Ashworth, P. (2004). *Working together: Industry and VET provider training partnerships*. Adelaide: NCVER.
- Harger, P. (2004). The competence affair, or why vocational education and training urgently needs a new understanding of learning. *Journal of Vocational Education and Training*, 56(3), 409-433.
- Hargreaves, A. (2010). Leadership, change, and beyond the 21st century skills agenda. In Bellanca, J & Brandt, R. (eds), *21st Century Skills: Rethinking how Students Learn*, 327-348, Bloomington, IN, Solution Tree.
- Harris, R. et al. (1995). *Competency-based education and training: between a rock and a whirlpool*. Melbourne: Macmillan Education Australia.
- Keating, J. (2008). *Qualifications Systems and National Qualifications Frameworks*. Paper presented to the Monash University-ACER Centre for the Economics of Education and Training Annual Conference. Melbourne. October 2008.
- McGuire, D. & Garavan, D. (2010). Closing Comments: A Call for Action. *Advances in Developing Human Resources*, 12(6), 614-616.
- Maulana, R., Opdenakker, M. C., Brok, P. D., & Bosker, R. (2011). Teacher-student interpersonal relationship in Indonesia: Profiles and importance to student motivation. *Asia Pacific Journal of Education*, 31, 33-49.
- Maulana, R., Opdenakker, M. C., Stroet, K., & Bosker, R. (2013). Changes in teachers' involvement versus rejection and links with academic motivation during the first year of secondary education: a multilevel growth curve analysis. *Journal of Youth and Adolescence*, 42(9), 1348-1371.
- Mitchell, J., Chappell, C., Bateman, A., & Roy, S. (2006). *Quality is the key: Critical issues in teaching, learning and assessment in vocational education and training*. Adelaide: NCVER.
- Misko, J. (1999). *Competency-based training: Review of research*. Adelaide: NCVER.

- Penney, D. (2007). Physical Education, Physical Activity, Sport and Gender. Contemporary Connections and Debates. In Wellard, I., (Ed.), *Rethinking Gender and Youth Sport* (pp: 12-22). London: Routledge.
- Riding, R., & Rayner, S. (1998). *Cognitive styles and learning strategies. Understanding style differences in learning and behavior*. London: David Fulton.
- Saunders, W. L. & Shepardson, D. A. (1987). Comparison of concrete and formal science instruction upon science achievement and reasoning ability of sixth grade students. *Journal of Research in Science Teaching*, 24, 39-51.
- Schofield, K., & McDonald, R. (2004). *Moving on: Report of the High Level Review of Training Packages*. Brisbane: Australian National Training Authority.
- Wesselink, R., Biemans, H. J. A., Mulder, M., & Van der Elsen, R. (2007). Competence-based VET as seen by Dutch researchers. *European Journal of Vocational Training*, 40(1), 38-51.
- Wu, L.Y. & Hu, J. J. (2015). Skill learning attitudes, satisfaction of curriculum, and vocational self-concept among junior high school students of technical education programs. *Procedia Social and Behavioral Science*, 174, 2862-2866.